

Ročník 1996

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 79

Rozeslána dne 22. října 1996

Cena Kč 12,-

O B S A H:

269. Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 24. září 1996 ve věci návrhu na zrušení ustanovení § 250f občanského soudního řádu
270. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi Českou republikou a Albánskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku
271. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Ujednání mezi Ministerstvem životního prostředí České republiky, Ministerstvem ochrany životního prostředí, přírodních zdrojů a lesnictví Polské republiky a Spolkovým ministerstvem životního prostředí, ochrany přírody a bezpečnosti reaktorů Spolkové republiky Německo o výměně imisních dat v „Černém trojúhelníku“
-

269

NÁLEZ

Ústavního soudu České republiky
Jménem České republiky

Ústavní soud České republiky rozhodl dne 24. září 1996 v plénu ve věci návrhu IV. senátu Ústavního soudu České republiky na zrušení ustanovení § 250f občanského soudního řádu

takto:

Ustanovení § 250f zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se zrušuje dnem 1. května 1997.

Odůvodnění:

I.

Usnesením sp. zn. IV. ÚS 252/95 ze dne 13. června 1996 přerušil IV. senát Ústavního soudu (dále jen „senát“) řízení ve věci ústavní stížnosti J. M. Stížnost směřuje proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 393/94 – 24 ze dne 7. 8. 1995. Důvodem přerušení řízení byla skutečnost, že senát po opětovném a podrobném zvážení všech skutečností a zejména pak s přihlédnutím k rozhodnutím Evropského soudu pro lidská práva dospěl k závěru, že ustanovení § 250f občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) je ve své podstatě neústavní a že tuto neústavnost nelze eliminovat toliko výkladem a apelováním na jeho přísné a sporadické využívání.

Výše uvedený závěr opírá senát zejména o tu skutečnost, že správní soudnictví České republiky je koncipováno jako řízení jednoinstanční, bez možnosti jakéhokoli, byť i mimořádného, opravného prostředku. K častému argumentu soudů, že ustanovení čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) sice stanoví, že jednání před soudem je ústní a veřejné, avšak výjimky stanoví zákon, zastává senát názor, že toto oprávnění zákonodárce je nezbytné vykládat ve všech dalších souvislostech, zejména se zřetelem k ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Uvedené ustanovení Ústavy chápe senát tak, že zákon může vyloučit veřejnost a účast osoby, které se věc týká, jen v některých stupních řízení, např. u řízení odvolacího nebo kasačního. Princip veřejnosti jednání však musí být respektován alespoň v jedné instanci. V této souvislosti poukazuje senát na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Hakansson z roku 1986 (A – 99) a na některá další stanoviska tohoto soudu. Podle názoru senátu nelze akceptovat častou námitku soudů, že obdobným řízením je např. i řízení podle § 243a o. s. ř. a některá další, neboť zde se jedná o řízení, kde již nejméně u jedné instance byl účastník řízení vyslechnut.

Pokud platná právní úprava správního soudnictví, konkrétně pak § 250f o. s. ř., umožňuje nenařizovat jednání, přestože jsou správní senáty všech stupňů soudů prvním a jediným soudním tribunálem, u kterého je realizováno právo na soudní ochranu, je senát toho názoru, že toto ustanovení je v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

V neposlední řadě senát argumentuje tím, že neveřejným projednáním věci a neexistencí jakéhokoli opravného prostředku proti rozhodnutí vydanému v takovém řízení je účastník zbaven jakékoli možnosti domáhat se respektování zásad fair procesu, např. namítnout podjatost soudce, požadovat tlumočníka atd.

Ze všech výše uvedených důvodů rozhodl senát podle § 78 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o přerušení řízení a podal plénu Ústavního soudu návrh na zrušení ustanovení § 250f o. s. ř.

II.

Ve vyjádření, které k návrhu podala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky dne 22. 7. 1996 a které je podepsáno předsedou sněmovny Milošem Zemanem, se uvádí, že řízení podle části páté o. s. ř. je koncipováno jako specificky upravený proces, při kterém soud vychází z právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu. Negativní enumerace v § 248 o. s. ř. představuje Ústavou dovolený průlom do obecného principu, neboť z pravomoci soudu je zakázáno vyloučit jen věci uvedené v čl. 36 odst. 2 věta druhá Listiny. Podle názoru Poslanecké sněmovny ustanovení § 250f o. s. ř. sice prolamuje zásadu bezprostřednosti a ústnosti soudního procesu, na druhé straně však vyhovuje požadavkům kasačního rozhodování, kde se dokazování neprovádí a soudu nepřísluší rozhodnutí správního orgánu ani měnit, ani potvrzovat. Podmínky pro

použití tohoto ustanovení je ovšem třeba vykládat přísně a restriktivně. Celé ustanovení je pak nutné rovněž vykládat v kontextu s ustanovením § 250j odst. 2 o. s. ř. tak, že případy, které nejsou kryty tímto ustanovením, pokrývá právě ustanovení § 250f o. s. ř. Podle mínění Poslanecké sněmovny je problém spíše v tom, že napadené ustanovení bývá zřejmě v řadě případů soudy užíváno ve snaze zjednodušit a urychlit řízení, že se však nakonec takový postup ukáže jako nesprávný. Za neústavní proto považuje Poslanecká sněmovna aplikaci ustanovení § 250f o. s. ř., nikoli však jeho vlastní text.

V závěru vyjádření se konstatuje, že zákon byl schválen potřebnou většinou poslanců Federálního shromáždění dne 5. 11. 1991, byl podepsán příslušnými ústavními činiteli a byl řádně vyhlášen. V dodatečném vyjádření ze dne 6. 9. 1996 pak Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky vyslovila souhlas s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez ústního jednání, jak to umožňuje ustanovení § 44 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.

Ve vyjádření, které na žádost Ústavního soudu podalo Ministerstvo spravedlnosti České republiky dne 22. 7. 1996 a které je podepsáno ředitelem legislativního odboru JUDr. Milanem Kamlachem, se uvádí, že napadené ustanovení vychází z potřeb správního soudnictví jako kasační kontroly zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a z podstatných odlišností správního soudnictví od občanského a trestního řízení. Tato zásadní odlišnost spočívá především v tom, že skutkový stav je v době podání žaloby k soudu stabilizován a nelze jej měnit. Soud je vázán skutkovým stavem tak, jak jej zjistil správní orgán, nemůže sám činit nová skutková zjištění a na jejich základě rozhodovat o věci samé. Byla-li skutková zjištění nedostatečná a neumožňují-li posoudit, zda rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, má soud takové rozhodnutí zrušit i tehdy, budou-li účastníci činit návrhy na doplnění dokazování. Dále se ve vyjádření poukazuje na nutnost posuzovat napadené ustanovení v kontextu s ustanovením § 250j odst. 2 o. s. ř., kdy soud rozhoduje po jednání.

Ve vyjádření Ministerstva spravedlnosti se dále upozorňuje na to, že § 250f o. s. ř. se vztahuje nejen na případy jednoduché, ale i na případy, kdy napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů. Pokud jde o „jednoduchý případ“, podřazuje soudní praxe pod tento pojem i případy, kdy je naopak nepochybné, že skutkový stav orgánem veřejné správy správně zjištěn nebyl. Pokud jde o rušení rozhodnutí z důvodů jeho nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, řadí sem soudní praxe různorodé spektrum hmotněprávních a procesněprávních vad správních aktů, jimž je společné, že z nich nelze spolehlivě zjistit, zda a jak zasáhly do práv a povinností žalobců. Do skupiny nepřezkoumatelných rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak soudní praxe zahrnuje především případy, kdy odůvodnění chybí, ačkoliv tuto náležitost v konkrétní věci procesní předpis stanoví, jakož i případy, kdy správní orgán mohl a měl užít volné úvahy, ale potřebná zjištění k této úvaze neprovedl.

Podle názoru Ministerstva spravedlnosti není smyslem § 250f o. s. ř. odnětí práva na veřejné projednání věci tam, kde může být přímá účast sporných stran jakkoliv ku prospěchu věci, ale účelem je omezit projednávání věci tam, kde je nepochybné, že jednání by bylo bezúčelné a nemohlo by mít žádný vliv na výsledek soudního řízení. Z tohoto pohledu proto lze toto ustanovení považovat za zákonnou výjimku ve smyslu ustanovení čl. 96 odst. 2 Ústavy, aniž by bylo v rozporu s účelem práv garantovaných čl. 38 odst. 2 Listiny. Přitom je nepochybné, že systém správního soudnictví České republiky není v plném souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy, kterou je Česká republika jako členský stát Rady Evropy vázána, neboť přezkum zákonnosti rozhodnutí správních orgánů obecnými soudy podle části páté o. s. ř. je nepostačující, pokud mu nepředchází rozhodování nezávislého a nestranného orgánu, který by měl pravomoc rozhodovat nejen z hlediska právního, ale i z hlediska skutkového. Řešení tohoto problému je však mimořádně náročné, souvisí s fungováním celé exekutivy, s její strukturou, s územním uspořádáním státu i s vymezením působnosti Nejvyššího správního soudu. Je tedy nesporné, že zrušení samotného ustanovení § 250f o. s. ř. by samo o sobě nevedlo k posílení zásad spravedlivého procesu ve správním soudnictví, ale vedlo by často pouze k formálním úkonům, které by však značně zatížily soudy. Ze všech těchto důvodů doporučuje Ministerstvo spravedlnosti pečlivě zvážit návrh senátu. V případě, že Ústavní soud dospěje k závěru o neústavnosti napadeného ustanovení, považuje Ministerstvo spravedlnosti za nezbytné poskytnout delší čas pro to, aby bylo možno vytvořit podmínky pro řádný výkon správního soudnictví.

III.

Po vyhodnocení všech výše uvedených stanovisek a vyjádření dospělo plénum Ústavního soudu k závěru, že návrh senátu je důvodný. Neústavnost ustanovení § 250f o. s. ř. přitom nevyplývá z rozboru tohoto ustanovení samotného, ale zejména z podstaty existující úpravy správního soudnictví v České republice. Správní soudnictví je koncipováno jako jednoinstanční řízení, bez možnosti řádných či mimořádných opravných prostředků. Správní senáty obecných soudů všech stupňů jsou tedy prvním, ale také jediným soudním tribunálem, u kterého je realizováno právo na soudní ochranu. Pokud platná právní úprava, konkrétně § 250f o. s. ř., umožňuje při této organizaci správního soudnictví jednání nenařídít, přičemž záleží jen na úvaze soudu, a názor účastníků na

potřebnost či nutnost jejich slyšení je právně bezvýznamný, pak takový stav nerespektuje ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Na tomto názoru Ústavního soudu nemůže nic změnit ani skutečnost, že ve správním soudnictví soudy přezkoumávají pouze zákonnost rozhodnutí a jsou vázány skutkovým stavem tak, jak byl zjištěn správními orgány. Ve správním soudnictví nelze odhlédnout od skutkových zjištění, resp. nelze se omezit jen na zkoumání zákonnosti rozhodnutí, aniž by se soud zabýval také otázkami skutkovými. To vyplývá mimo jiné i z ustanovení § 250j odst. 2 o. s. ř., který ukládá soudu posoudit, zda zjištění skutkového stavu je dostačující k posouzení věci a zda zjištění skutkového stavu, ze kterého vycházelo rozhodnutí správního orgánu, není v rozporu s obsahem spisů. Pokud tomu tak není, je soud povinen napadené správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení. Při takovém hodnocení a zjišťování může být přímá účast sporných stran pouze ku prospěchu věci. V tomto směru lze odkázat též na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva z roku 1994 ve věci *Fredin* (A – 280), kde soud přes námitku státu, že Nejvyšší správní soud může rozhodnutí pouze anulovat, nemůže je však nahradit jiným rozhodnutím, a tedy může věc rozhodnout jen na základě spisů a bez vyslechnutí stěžovatele, jasně uvedl, že je-li Nejvyšší správní soud prvním a jediným soudním tribunálem, který ve věci rozhodoval, je neveřejné projednání věci porušením čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Soud rovněž konstatoval, že posouzení právních otázek není možné bez toho, aniž by bylo přihlédnuto k relevantním otázkám skutkovým.

Veřejnost řízení chrání strany před tajnou justicí vymykající se kontrole veřejnosti a je také jedním z prostředků pro vytvoření a zachování důvěry k soudům (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Pretto* z roku 1983, A – 71). Z hlediska ústavního lze připustit, aby jednání nebylo nařizováno v případech, kdy se strany výslovně nebo mlčky tohoto práva vzdaly (viz podobně rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Hakansson a Sturesson* z roku 1990, A – 171) – např. způsobem, jakým tuto věc řeší zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v ustanovení § 44 odst. 2.

Plénium Ústavního soudu se ztotožňuje rovněž s názorem, který senát vyslovil v závěru svého usnesení o přerušení řízení, tj. že neveřejné projednání věci a absence jakéhokoli opravného prostředku proti rozhodnutí, které bylo v takovém řízení vydáno, zbavuje účastníka možnosti dožadovat se respektování zásad *fair processu*, tedy např. namítnout podjatost soudce, požadovat tlumočení do mateřského jazyka atd. V této souvislosti plénium Ústavního soudu pouze poznamenává, že tento ústavněprávní problém vzniká i u neveřejných jednání v jiných oborech soudnictví.

Na druhé straně si je Ústavní soud vědom toho, že z hlediska dodržování základních lidských práv je problematický především existující systém správního soudnictví v České republice, ve kterém neexistence nezávislého orgánu, který by rozhodoval „o právu samém“, ve spojení s omezenou jurisdikcí soudů, je v rozporu se závazky, které pro Českou republiku vyplývají z ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Ústavní soud si je plně vědom, že takovým orgánem se těžko mohou stát správní senáty obecných soudů v dnešní podobě. Nedomnívá se rovněž, že nápravu existujícího stavu může přinést jen samotné zrušení ustanovení § 250f či jiného dílčího ustanovení o. s. ř. Je si rovněž vědom toho, že zřejmě bude nezbytná úprava pozitivní, když z hlediska ústavního nepochybně ob stojí zrušení správního rozhodnutí bez jednání ve věcech nepřezkoumatelných a postrádajících odůvodnění, stejně jako řízení konané tímto způsobem s výslovným či jinak vyjádřeným souhlasem účastníků. V neposlední řadě pak je zřejmé i to, že zrušení napadeného ustanovení bude pro soudy znamenat zvýšení jejich zatížení, a to i v případě, bude-li doprovázeno uvedenou pozitivní úpravou.

Všechny naznačené problémy a souvislosti však jsou podle názoru Ústavního soudu pouze důvodem k odložení vykonatelnosti výroku o zrušení ustanovení § 250f o. s. ř. Nic však nemění na zásadním názoru, že z důvodů výše uvedených je toto ustanovení jako neústavní třeba zrušit.

Předseda Ústavního soudu České republiky:

JUDr. Kessler v. r.

270

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 22. června 1995 byla v Tiraně podepsána Smlouva mezi Českou republikou a Albánskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 10. září 1996.

Smlouva na základě svého článku 29 odst. 2 vstoupila v platnost dnem 10. září 1996.

Český překlad Smlouvy se vyhláší současně. Do anglického znění Smlouvy lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu financí.

SMLOUVA

mezi Českou republikou a Albánskou republikou

o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku

Vláda České republiky a vláda Albánské republiky,

přejíce si, za účelem dalšího rozvíjení a usnadnění svých ekonomických vztahů, uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku,

se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají bydliště či sídlo v jednom nebo obou smluvních státech (rezidenti).

Článek 2

Daně, na které se smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se vztahuje na daně z příjmu a z majetku, ukládané jménem některého ze smluvních států nebo jeho místních úřadů, bez ohledu na způsob, jakým jsou vybírány.

2. Za daně z příjmu a z majetku se považují všechny daně vybírané z celkového příjmu, z celkového majetku nebo z částí příjmu nebo majetku včetně daní ze zisků ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku a rovněž daní z přírůstku majetku.

3. Současné daně, na které se smlouva vztahuje, jsou:

a) v Albánii:

- (i) daň ze zisků právnických osob;

- (ii) daně z malých podnikatelských a obchodních činností;

- (iii) daně z příjmů fyzických osob;

- (iv) daně z majetku;

(dále nazývané „albánská daň“);

b) v České republice:

- (i) daň z příjmů fyzických osob;

- (ii) daň z příjmů právnických osob;

- (iii) daň z nemovitostí;

(dále nazývané „česká daň“).

4. Smlouva se bude rovněž vztahovat na jakékoliv daně stejného nebo v zásadě podobného druhu, které budou ukládány po podpisu smlouvy vedle nebo místo současných daní. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí veškeré podstatné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

Všeobecné definice

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

- a) výraz „Albánie“ označuje Albánskou republiku, a je-li použit v zeměpisném významu, označuje území Albánské republiky včetně teritoriálních vod a jakékoliv oblasti za teritoriálními moři Albánské republiky, která v souladu s mezinárodním právem a právními předpisy Albánské republiky je oblastí, na které může Albánská republika vykonávat práva, pokud jde o mořské dno a podloží a jejich přírodní zdroje;

- b) výraz „Česká republika“ označuje území České republiky, na kterém mohou být podle českých právních předpisů a v souladu s mezinárodním

právem vykonávána svrchovaná práva České republiky;

- c) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují podle souvislosti Albánii nebo Českou republiku;
- d) výraz „osoba“ zahrnuje fyzickou osobu, společnost a všechna jiná sdružení osob;
- e) výraz „společnost“ označuje jakoukoliv právnickou osobu nebo nositele práv považovaného pro účely zdanění za právnickou osobu;
- f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podnik provozovaný rezidentem jednoho smluvního státu a podnik provozovaný rezidentem druhého smluvního státu;
- g) výraz „státní příslušník“ označuje:
 - (i) každou fyzickou osobu, která je státním občanem některého smluvního státu;
 - (ii) každou právnickou osobu, osobní společnost nebo sdružení zřízené podle práva platného v některém smluvním státě;
- h) výraz „mezinárodní doprava“ označuje jakoukoli dopravu lodí, letadlem nebo silničním vozidlem, která je provozována podnikem, který má místo svého skutečného vedení v jednom smluvním státě, pokud loď, letadlo nebo silniční vozidlo není provozováno jen mezi místy ve druhém smluvním státě;
- (i) výraz „příslušný úřad“ označuje:
 - (i) v případě Albánie ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce;
 - (ii) v případě České republiky ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce.

2. Pokud jde o aplikaci smlouvy smluvním státem, bude mít každý výraz, který zde není definován, takový význam, jenž mu náleží podle práva tohoto státu, které upravuje daně, na něž se smlouva vztahuje, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4 Rezident

1. Pro účely této smlouvy výraz „rezident jednoho smluvního státu“ označuje každou osobu, která je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa vedení nebo jakéhokoli jiného podobného kritéria.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem obou smluvních států, bude její postavení určeno následujícím způsobem:

- a) bude považována za rezidenta toho státu, ve kterém má stálý byt; jestliže má stálý byt v obou státech, bude považována za rezidenta toho státu, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);

b) jestliže nemůže být určen stát, ve kterém má tato osoba středisko svých životních zájmů, nebo jestliže nemá stálý byt v žádném státě, bude považována za rezidenta toho státu, ve kterém se obvykle zdržuje;

c) jestliže se obvykle zdržuje v obou státech nebo v žádném z nich, bude považována za rezidenta toho státu, jehož je státním příslušníkem;

d) jestliže je státním příslušníkem obou států nebo žádného z nich, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba, jiná než osoba fyzická, je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem obou smluvních států, bude považována za rezidenta toho státu, v němž se nachází místo jejího skutečného vedení.

Článek 5 Stálá provozovna

1. Pro účely této smlouvy výraz „stálá provozovna“ označuje trvalé zařízení pro podnikání, prostřednictvím kterého podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení;
- b) závod;
- c) kancelář;
- d) továrnu;
- e) dílnu;
- f) důl, naleziště ropy nebo plynu, lom nebo jakékoli jiné místo těžby přírodních zdrojů; a
- g) farmu, plantáž, sad nebo vinici.

3. Výraz „stálá provozovna“ rovněž zahrnuje:

- a) staveniště, stavbu, montáž nebo instalační projekt, nebo s nimi spojený dozor, avšak pouze trvá-li tato stavba, projekt nebo dozor déle než devět měsíců v jakémkoliv 12měsíčním období začínajícím nebo končícím v příslušném kalendářním roce; a
- b) poskytování služeb, včetně poradenských služeb, podnikem prostřednictvím zaměstnanců nebo jiných pracovníků najatých podnikem pro takový účel, avšak pouze pokud činnosti takového druhu trvají (pro stejný nebo s tím spojený projekt) v zemi po jedno nebo více období přesahujících v úhrnu šest měsíců v jakémkoliv 12měsíčním období začínajícím nebo končícím v příslušném kalendářním roce.

4. Bez ohledu na předcházející ustanovení tohoto článku se předpokládá, že výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- a) zařízení, které se používá pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku;

- b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;
- c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- d) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- e) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckého výzkumu nebo podobných činností, které mají přípravný nebo pomocný charakter.

5. Jestliže, bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2, osoba – jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 6 – jedná v jednom smluvním státě na účet podniku druhého smluvního státu a má k dispozici a obvykle používá v tomto státě plnou moc k uzavírání smluv jménem podniku, má se za to, že tento podnik má stálou provozovnu v prvně zmíněném státě ve vztahu ke všem činnostem, které tato osoba provádí pro podnik, pokud činnosti této osoby nejsou omezeny na činnosti uvedené v odstavci 4, které, pokud by byly uskutečňovány prostřednictvím trvalého zařízení pro podnikání, by nezakládaly existenci stálé provozovny podle ustanovení tohoto odstavce.

6. Nemá se za to, že podnik jednoho smluvního státu má stálou provozovnu ve druhém smluvním státě jenom proto, že v tomto druhém státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednají v rámci své řádné činnosti. Avšak jestliže činnosti takového zástupce jsou věnovány zcela nebo téměř zcela zájmům tohoto podniku, nebude tento zástupce považován za nezávislého ve smyslu tohoto odstavce.

7. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která je rezidentem v druhém smluvním státě nebo která vykonává svoji činnost v tomto druhém státě (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo jinak), nečiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství a lesnictví) umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Výraz „nemovitý majetek“ má takový význam, jaký má podle zákonů smluvního státu, v němž je tento majetek umístěn. Výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inven-

tář užívaný v zemědělství a lesnictví, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na pozemky, právo požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platby za těžbu nebo za přivolení k těžbě nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů. Lodě, letadla a silniční vozidla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy plynoucí z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu nezávislého povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat:

- a) této stálé provozovně;
- b) prodeji zboží v tomto druhém státě, které je stejného nebo podobného druhu, jako je zboží prodávané prostřednictvím této stálé provozovny.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny tam umístěné, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady podniku vynaložené pro účely podnikání této stálé provozovny, včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nic v odstavci 2 nevylučuje, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení zisků musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami obsaženými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Jestliže zisky zahrnují části příjmů, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

Mezinárodní doprava

1. Zisky z provozování lodí, letadel nebo silničních vozidel v mezinárodní dopravě podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž se nachází místo skutečného vedení podniku.

2. Jestliže místo skutečného vedení podniku lodní dopravy je na palubě lodi, považuje se za umístěné ve smluvním státě, ve kterém se nachází domovský přístav této lodi, nebo není-li takový domovský přístav, ve smluvním státě, v němž je provozovatel lodí rezidentem.

3. Ustanovení odstavce 1 platí také pro zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Sdružené podniky

1. Jestliže:

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo
- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na řízení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu,

a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které sjednaly nebo jim byly uloženy, a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi nezávislými podniky, mohou jakékoliv zisky, které by, nebyť těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

2. Jestliže jeden smluvní stát zahrne do zisků podniku tohoto státu a následně zdaní zisky, ze kterých byl podnik druhého smluvního státu zdaněn v tomto druhém státě, a zisky takto zahrnuté jsou zisky, které by byly docíleny podnikem prvně zmíněného státu, kdyby podmínky sjednané mezi těmito dvěma podniky byly takové, jaké by byly sjednány mezi nezávislými podniky, upraví druhý stát vhodně částku daně uložené z těchto zisků v tomto státě. Při stanovení této úpravy se vezme náležitý zřetel na jiná ustanovení této smlouvy, a bude-li to nutné, příslušné úřady smluvních států se za tím účelem vzájemně poradí.

3. Ustanovení odstavce 2 se neuplatní v případě podvodu, hrubé nedbalosti nebo vědomého zanedbání.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společnostmi, která je rezidentem jednoho smluvního státu, rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž je společnost, která tyto dividendy vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže příjemce je skutečným vlastníkem dividend, daň takto uložená nepřesáhne:

- a) 5 procent hrubé částky dividend, jestliže skutečným vlastníkem je společnost (jiná než osobní společnost), která přímo vlastní nejméně 25 procent majetku společnosti vyplácející dividendy;
- b) 15 procent hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou způsob aplikace těchto omezení.

Tento odstavec se nedotýká zdanění zisků společnosti, ze kterých jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“ použitý v tomto článku označuje příjmy z akcií nebo jiných práv, s výjimkou pohledávek, s podílem na zisku, jakož i příjmy z jiných práv na společnosti, které jsou podle právních předpisů státu, v němž je společnost, která rozdílí zisk, rezidentem, podrobeny stejnému zdanění jako příjmy z akcií.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž je rezidentem společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny tam umístěné nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stále provozovně nebo stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Jestliže společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny rezidentu tohoto druhého státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže ke stále provozovně nebo stále základně umístěné v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků společnosti, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů majících zdroj v tomto druhém státě.

Článek 11

Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu podléhají zdanění v tomto druhém státě.

2. Tyto úroky však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže příjemce je skutečným vlastníkem úroků, daň takto uložená nepřesáhne 5 procent hrubé částky úroků.

Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou způsob aplikace tohoto omezení.

3. Bez ohledu na ustanovení odstavce 2, budou úroky mající zdroj v jednom smluvním státě osvobozeny od zdanění v tomto státě, jestliže:

- a) plátcem úroků je vláda tohoto smluvního státu; nebo
- b) úroky jsou vypláceny vládě druhého smluvního státu nebo jakéhokoli organizaci včetně bank a finančních institucí, kterou zcela vlastní tento druhý smluvní stát.

4. Výraz „úroky“ použitý v tomto článku označuje příjmy z pohledávek jakéhokoli druhu, ať zajištěných či nezajištěných zástavním právem na nemovitosti nebo majících či nemajících právo účasti na zisku dlužníka, a zvláště, příjmy z vládních cenných papírů a příjmy z obligací nebo dluhopisů včetně premii a odměn spojených s těmito cennými papíry, obligacemi nebo dluhopisy. Penále za pozdní platbu se nepovažují za úroky pro účely tohoto článku.

5. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže příjemce úroků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny tam umístěné nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stále provozovně nebo stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

6. Předpokládá se, že úroky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, místní úřad nebo rezident tohoto státu. Jestliže však plátce úroků, ať je nebo není rezidentem některého smluvního státu, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž došlo k zadlužení, z něhož jsou úroky placeny, a tyto úroky jdou k tíži takové stále provozovny nebo stále základny, předpokládá se, že tyto úroky mají zdroj v tom státě, v němž je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

7. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným

vlastníkem úroků, nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátce se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto licenční poplatky však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, ve kterém mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže příjemce je skutečným vlastníkem licenčních poplatků, daň takto uložená nepřesáhne 10 procent hrubé částky licenčních poplatků.

Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou způsob aplikace tohoto omezení.

3. Výraz „licenční poplatky“ použitý v tomto článku označuje platby jakéhokoli druhu obdržené jako náhrada za užití nebo za právo na užití jakéhokoli autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému včetně kinematografických filmů a filmů nebo nahrávek pro rozhlasové nebo televizní vysílání, jakéhokoli patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu nebo za užití nebo za právo na užití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení, nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny tam umístěné nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik licenčním poplatkům, se skutečně váží k této stále provozovně nebo stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, místní úřad nebo rezident tohoto státu. Jestliže však plátce licenčních poplatků, ať je nebo není rezidentem některého smluvního státu, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky, a tyto licenční poplatky jdou k tíži takové stále provozovny nebo stále základny, předpokládá se, že tyto licenční

poplatky mají zdroj v tom státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, které se vztahují k užití, právu nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem, nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátcе se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

1. Zisky, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6, který je umístěn ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stálé provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stálé základně, kterou rezident jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě za účelem vykonávání nezávislého povolání, včetně zisků ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stálé základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Zisky ze zcizení lodí, letadel nebo silničních vozidel provozovaných v mezinárodní dopravě nebo movitého majetku, který slouží k provozu těchto lodí, letadel nebo silničních vozidel, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž se nachází místo skutečného vedení podniku.

4. Zisky ze zcizení jakéhokoliv majetku jiného, než který je uveden v odstavcích 1, 2 a 3, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je zcizitel rezidentem.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjmy, které pobírá fyzická osoba, která je rezidentem jednoho smluvního státu, ze svobodného povolání nebo jiných podobných činností nezávislého charakteru, podléhají zdanění jen v tomto státě, vyjma následujících případů, kdy mohou být takové příjmy zdaněny také v druhém smluvním státě:

a) jestliže tato osoba má pravidelně k dispozici stálou základnu ve druhém smluvním státě za účelem vykonávání svých činností; v takovém případě jen taková část příjmů, kterou lze přičíst této stálé základně, může být zdaněna v tomto druhém státě; nebo

b) jestliže pobyt této osoby ve druhém smluvním státě trvá nebo přesahuje, po jedno nebo více období, v úhrnu 183 dny v jakémkoli 12měsíčním období začínajícím nebo končícím v příslušném kalendářním roce; v takovém případě jen taková část příjmů, jakou pobírá ze svých činností vykonávaných v tomto druhém státě, může být zdaněna v tomto druhém státě.

2. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, jakož i nezávislé činnosti lékařů, dentistů, právníků, inženýrů, architektů a účetních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18, 19, 20 a 21 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže všechny následující podmínky jsou splněny:

- a) příjemce se zdržuje v druhém státě po jedno nebo více období, která nepřesáhnou v úhrnu 183 dny v jakémkoli 12měsíčním období začínajícím nebo končícím v příslušném kalendářním roce; a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo jménem zaměstnavatele, který není rezidentem v druhém státě; a
- c) odměny nejdou k tíži stálé provozovny nebo stálé základny, kterou má zaměstnavatel v druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, mohou být odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi, letadla nebo silničního vozidla provozovaného v mezinárodní dopravě zdaněny ve smluvním státě, v němž se nachází místo skutečného vedení podniku.

Článek 16

Tantiémy

Tantiémy a jiné podobné platby, jež rezident jednoho smluvního státu pobírá jako člen správní rady nebo jiného obdobného orgánu společnosti, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17**Umělci a sportovci**

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu jako na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelník, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem neplynou umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém jsou činnosti umělce nebo sportovce vykonávány.

Článek 18**Penze**

Penze a jiné podobné odměny vyplácené rezidentu jednoho smluvního státu z důvodu dřívějšího zaměstnání podléhají, s výhradou ustanovení článku 19 odst. 2, zdanění pouze v tomto státě.

Článek 19**Veřejné funkce**

1. a) Odměny, jiné než penze, vyplácené jedním smluvním státem nebo jeho místním úřadem fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu nebo úřadu podléhají zdanění pouze v tomto státě.
- b) Takové odměny však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu:
 - (i) je státním příslušníkem tohoto státu; nebo
 - (ii) se nestala rezidentem v tomto státě jen z důvodu prokazování těchto služeb.
2. a) Jakékoliv penze vyplácené jedním smluvním státem nebo místním úřadem tohoto státu nebo vyplácené z fondů, které zřídily, fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu nebo místnímu úřadu podléhají zdanění jen v tomto státě.
- b) Takové penze však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže fyzická osoba je rezidentem a státním příslušníkem tohoto druhého státu.
3. Ustanovení článků 15, 16 a 18 se použijí na odměny a penze za služby prokázané v souvislosti s průmyslovou nebo obchodní činností prováděnou některým smluvním státem nebo jeho místním úřadem.

Článek 20**Studenti a učni**

1. Jestliže dostává student nebo učeň, který je nebo byl bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu rezidentem v druhém smluvním státě a který se zdržuje v prvně zmíněném státě pouze za účelem svého vzdělávání nebo výcviku, platby na úhradu nákladů výživy, vzdělávání nebo výcviku, nebudou takovéto platby zdaněny v tomto státě za předpokladu, že tyto platby plynou ze zdrojů mimo tento stát.

2. Pokud jde o studijní podpory, stipendia a odměny ze zaměstnání, které nejsou předmětem odstavce 1, bude mít student nebo učeň uvedený v odstavci 1, kromě toho, v průběhu takového studia nebo výcviku nárok na stejná osvobození, úlevy nebo snížení daní, jaká náleží studentům nebo učňům, kteří jsou rezidenty v tom státě, ve kterém se zdržuje.

Článek 21**Profesoři a výzkumní pracovníci**

1. Jestliže obdrží profesor, učitel nebo výzkumný pracovník, který je nebo byl bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu rezidentem v druhém smluvním státě a který se zdržuje v prvně zmíněném státě po období nepřesahující dva roky za účelem provádění pokročilého studia nebo výzkumu nebo výuky na univerzitě, fakultě, škole nebo jiné vzdělávací instituci, jakékoliv odměny za takovou práci, nebudou takovéto odměny zdaněny v prvně zmíněném státě za předpokladu, že tyto odměny plynou ze zdrojů mimo tento stát.

2. Předchozí ustanovení tohoto článku se nepoužijí na příjmy z výzkumu v případech, kdy je takový výzkum prováděn především pro soukromý prospěch určité osoby nebo osob.

Článek 22**Jiné příjmy**

1. Části příjmů rezidenta jednoho smluvního státu, ať mají zdroj kdekoli, o nichž se nepojednává v předcházejících článcích této smlouvy, podléhají zdanění pouze v tomto státě.

2. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije na příjmy, jiné než příjmy z nemovitého majetku, který je definován v článku 6 odst. 2, jestliže příjemce takových příjmů, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává průmyslovou nebo obchodní činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny tam umístěné nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání ze stále základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, pro které se příjmy platí, se skutečně vážou k takové stále provozovně nebo stále základně. V takovém případě se použijí

ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

Článek 23

Majetek

1. Majetek představovaný nemovitým majetkem uvedeným v článku 6, který vlastní rezident jednoho smluvního státu a který je umístěn ve druhém smluvním státě, může být zdaněn v tomto druhém státě.

2. Majetek představovaný movitým majetkem, který je částí provozního majetku stále provozovny, kterou má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, nebo movitým majetkem, který patří ke stále základně, kterou má rezident jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě za účelem vykonávání nezávislého povolání, může být zdaněn v tomto druhém státě.

3. Majetek představovaný loděmi, letadly a silničními vozidly provozovanými v mezinárodní dopravě a movitým majetkem sloužícím k provozování takovýchto lodí, letadel a silničních vozidel podléhá zdanění pouze ve smluvním státě, ve kterém se nachází místo skutečného vedení podniku.

4. Všechny ostatní části majetku rezidenta smluvního státu podléhají zdanění pouze v tomto státě.

Článek 24

Vyloučení dvojího zdanění

Dvojí zdanění bude vyloučeno následovně:

1. Jestliže rezident jednoho smluvního státu pobírá příjem nebo vlastní majetek, který může být v souladu s ustanoveními této smlouvy zdaněn ve druhém smluvním státě, prvně zmíněný stát povolí:

- a) snížit částku daně z příjmů tohoto rezidenta o částku rovnající se dani z příjmů zaplacené v tomto druhém státě;
- b) snížit částku daně z majetku tohoto rezidenta o částku rovnající se dani z majetku zaplacené v tomto druhém státě.

Taková částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne tu část daně z příjmů nebo daně z majetku vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjmy nebo majetek, podle toho, o jaký případ jde, které mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže, v souladu s jakýmkoliv ustanovením smlouvy, příjem pobíraný nebo majetek vlastněný rezidentem jednoho smluvního státu je osvobozen od zdanění v tomto státě, tento stát může přesto, při výpočtu částky daně ze zbývajících příjmů nebo majetku takového rezidenta, vzít v úvahu osvobozený příjem nebo majetek.

3. Jestliže jakákoliv daň, na kterou se vztahuje tato smlouva, byla podle právních předpisů jednoho

ze smluvních států na omezené časové období promítnuta nebo snížena, bude taková daň pro účely odstavce 1 tohoto článku pokládána za zaplacenou.

Článek 25

Zákaz diskriminace

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo jakýmkoliv povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou ve stejné situaci. Toto ustanovení se bez ohledu na ustanovení článku 1 použije rovněž na osoby, které nejsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

2. Zdanění stále provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tytéž činnosti. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal rezidentům druhého smluvního státu jakékoliv osobní úlevy, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává svým vlastním rezidentům.

3. Pokud se nebudou aplikovat ustanovení odstavce 1 článku 9, odstavce 7 článku 11 nebo odstavce 6 článku 12, budou úroky, licenční poplatky a jiné výlohy placené podnikem jednoho smluvního státu osobě, která je rezidentem v druhém smluvním státě, odčitatelné pro účely stanovení zdanitelných zisků tohoto podniku za stejných podmínek, jako kdyby byly placeny osobě, která je rezidentem v prvně zmíněném státě. Podobně, jakékoliv dluhy podniku jednoho smluvního státu vůči rezidentu druhého smluvního státu budou pro účely stanovení zdanitelného majetku takového podniku odčitatelné za stejných podmínek, jako kdyby byly smlouveny vůči rezidentu prvně zmíněného státu.

4. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno nebo kontrolováno osobou nebo osobami, které jsou rezidenty v druhém smluvním státě, nebudou podrobeny v prvně zmíněném státě žádnému zdanění nebo jakýmkoliv povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky prvně zmíněného státu.

Článek 26

Řešení případů dohodou

1. Jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje vnitrostátní právo těchto států, před-

ložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem, nebo jestliže její případ spadá pod článek 25 odst. 1, úřadu smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření, které vede ke zdanění, jež není v souladu s ustanoveními této smlouvy.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ vyřešil dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se zamezilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou. Jakákoliv dosažená dohoda bude provedena bez ohledu na časové lhůty ve vnitrostátních právních předpisech smluvních států.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit vzájemnou dohodou jakékoliv obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo provádění této smlouvy. Mohou rovněž konzultovat za účelem vyloučení dvojího zdanění v případech neupravených ve smlouvě.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců.

Článek 27

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace nutné k provádění ustanovení této smlouvy nebo vnitrostátních právních předpisů smluvních států, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu s touto smlouvou. Výměna informací není omezena článkem 1. Veškeré informace obdržené smluvním státem budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace obdržené podle vnitrostátních právních předpisů tohoto státu a budou zpřístupněny pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, na něž se vztahuje tato smlouva, vymáháním nebo trestním stíháním ve věci těchto daní nebo rozhodováním o odvoláních ve vztahu k těmto daním. Tyto osoby nebo úřady použijí takovéto informace jen k těmto účelům. Mohou sdělit tyto informace při veřejných soudních řízeních nebo v právních rozhodnutích.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají některému smluvnímu státu povinnost:

- a) provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy a správní praxi tohoto či druhého smluvního státu;
- b) poskytnout informace, které by nemohly být získány na základě právních předpisů nebo v normálním správním řízení tohoto či druhého smluvního státu;
- c) poskytnout informace, které by odhalily jakékoliv obchodní, podnikové, průmyslové, komerční nebo profesní tajemství nebo obchodní postup, nebo informace, jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 28

Diplomaté a konzulární úředníci

Nic v této smlouvě se nebude dotýkat daňových výsad, které přísluší diplomatům a konzulárním úředníkům podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě ustanovení zvláštních dohod.

Článek 29

Vstup v platnost

1. Tato smlouva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou vyměněny v Praze co nejdříve.

2. Smlouva vstoupí v platnost výměnou ratifikačních listin a její ustanovení, pokud jde o pobírané příjmy nebo vlastněný majetek, se budou uplatňovat k prvnímu lednu nebo později kalendářního roku následujícího po roce, v němž smlouva vstoupí v platnost. Pro účely článku 27 (Výměna informací) se budou ustanovení uplatňovat ke dni, kterým smlouva vstoupí v platnost, nebo později.

Článek 30

Výpověď

Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena některým smluvním státem. Každý smluvní stát může písemnou nótou, diplomatickou cestou smlouvu vypovědět po uplynutí pěti let ode dne vstupu v platnost, nejméně šest měsíců před koncem každého kalendářního roku; v takovém případě, pokud jde o pobírané příjmy nebo vlastněný majetek, se smlouva přestane uplatňovat k prvnímu lednu nebo později kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla dána výpověď.

Dáno ve dvojím vyhotovení v Tiraně dne 22. června 1995 v anglickém jazyce.

Za vládu České republiky:

Josef Zieleniec v. r.
ministr zahraničních věcí

Za vládu Albánské republiky:

Alfred Serreqi v. r.
ministr zahraničních věcí

271**SDĚLENÍ****Ministerstva zahraničních věcí**

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 17. září 1996 bylo v Mostě podepsáno Ujednání mezi Ministerstvem životního prostředí České republiky, Ministrem ochrany životního prostředí, přírodních zdrojů a lesnictví Polské republiky a Spolkovým ministerstvem životního prostředí, ochrany přírody a bezpečnosti reaktorů Spolkové republiky Německo o výměně imisních dat v „Černém trojúhelníku“.

Ujednání na základě svého článku 8 vstoupilo v platnost dnem podpisu.

Do textu Ujednání lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu životního prostředí.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 160, tel./fax: 0627/305 160. Objednávky v Slovenskej republike prijíma a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 07/213 644, 214 177. – **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 2300,- Kč). – **Vychází** podle potřeby. – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 160, 305 153, fax: 0627/305 160. – **Drobný prodej - Benešov:** HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** GARANCE-Q, Koliště 39; **Knihkupectví ČS,** Kapucínské nám. 11; **Knihkupectví M. Ženiška,** Květinářská 1; **M. C. DES,** Cejl 76; **SEVT,** a. s., Česká 14; **Břeclav:** Moravský Jih, J. Palacha 6; **České Budějovice:** Prospektum, Kněžská 18; **SEVT,** a. s., Krajinská 38; **Děčín:** Kniha, Tyršova 11; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **Cheb:** „U Kadleců“, Kamenná 20; **Chomutov:** DDD Knihkupectví-antikvariát, Ruská 85; **Jihlava:** VIKOSPOL, Smetanova 2; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Karlovy Vary:** SEVT, a. s., Sokolovská 53; **Kladno:** eL VaN, Ke stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo, Klatovy 169/I; **Kolín 1:** U KAŠKŮ, Karlovo nám. 46; **Liberec 1:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Kniha M+M, Lipová 806; **Růžička,** Šefíková 529/1057; **Olomouc:** BONUM, Ostružnická 10; **Tycho,** Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14; **Profesio,** Hollarova 14; **SEVT,** a. s., Dr. Šmerala 27; **Pardubice:** LEJHANEK, s.r.o., Sladkovského 414; **Z. Petrová,** Pasáž Sv. Jana a Za pasáží; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2; **EDICUM,** Vojanova 45; **Technické normy,** Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1; **NADATUR,** Hyberská 5; **PRO-SPEKTRUM,** Na poříčí 7; **Praha 2:** B. Wellemínová, Dittrichova 13; **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP-Staňková Isabela, Verdunská 1; **Praha 8:** InFoC Tábor, s.r.o., nám. Dr. Holého 12; **JASIPA,** Zenklova 60; **SEVT,** a. s., Pod plynojemem 93; **Praha 10:** BMSS START, areál VÚ JAWA, V korytech 20; **Přerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Sokolov:** Arbor Sokolov, a. s., Nádražní 365; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Teplíce:** L+N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** BYTBAZAR, Tovární 33; **Zábřeh:** Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; **Zlín-Louky:** INFOSERVIS, areál Telekomunikačních montáží; **Zlín-Malenovice:** M. K. – HESPO, areál Pozemních staveb; **Znojmo:** Houdková, Divišovo nám. 12; **Žatec:** Prodejna U pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamacce:** informace na tel. čísle 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právníká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.